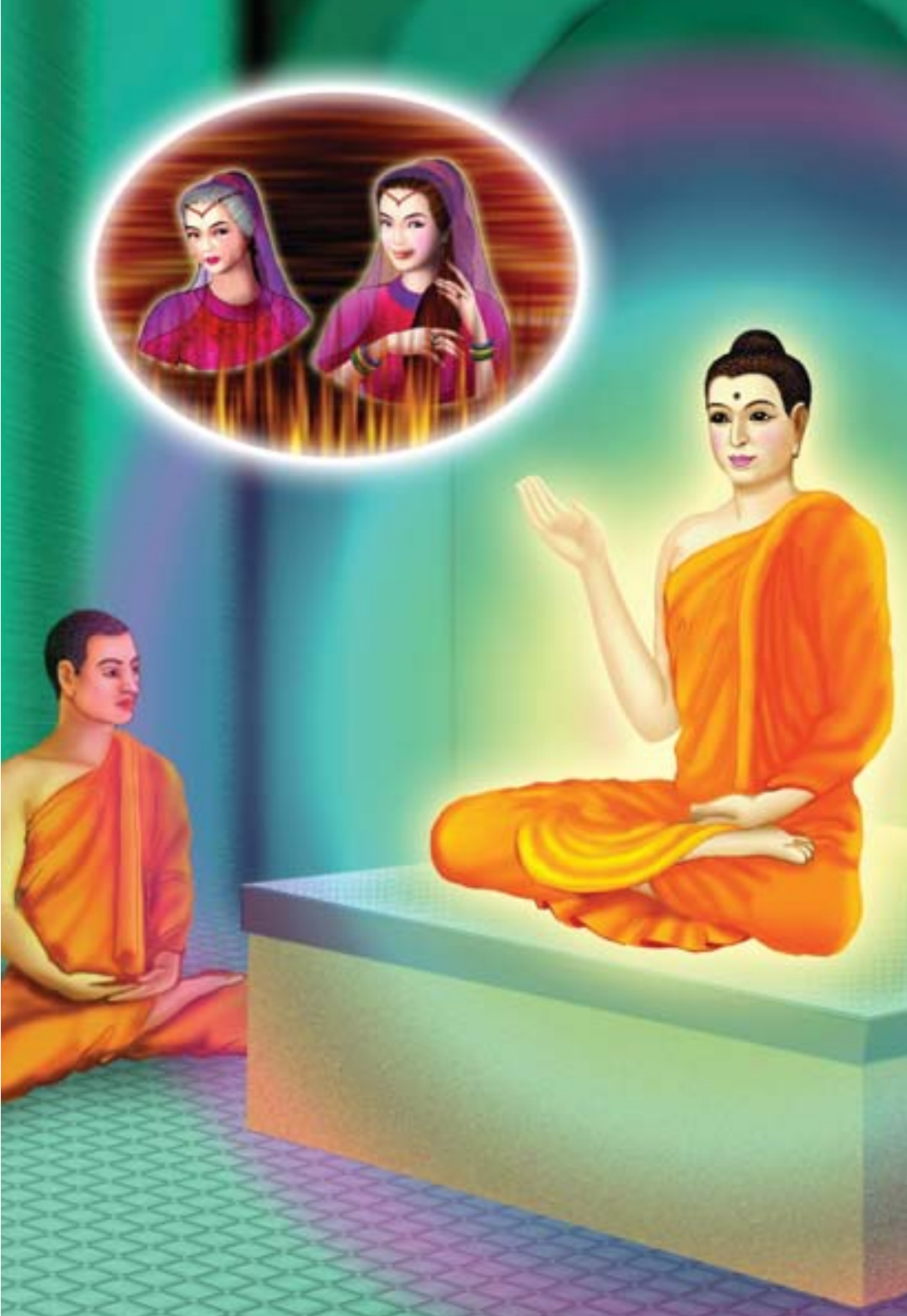

ชีวิตเหลือหย่อนนิด
อย่าติดเรื่องไร้สาระ

อายุของมนุษย์มีน้อย คนดีพึงดูแลอายุนั้นเสีย
พึงประพฤติดนุจคนมีศีระถูกไฟไหม้ มฤตยูที่จะไม่มาถึงนั้น
ย่อมไม่มี

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๓

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ตั้งแต่ปฐมจนกระทั่งถึงพระอรียเจ้า ทุกครั้งที่เราสร้างกรรมดี ไม่ว่าจะเป็นการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา บุญจะเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นกระแสที่ใสสว่างสะอาดบริสุทธิ์ คล้ายกับเพชรลูกที่เจียระไนแล้ว เมื่อกระแสบุญหลังไหลเข้าสู่ศูนย์กลางกาย จะรวมเป็นดวงเรียกว่า “ดวงบุญ” ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายของพวกเราทุกคน ดวงบุญนี้เป็นต้นเหตุแห่งความสุขและความสำเร็จ เมื่อเราปรารถนาสิ่งใด ให้อธิษฐานจิตในกลางดวงบุญนั้น ซึ่งเป็นทางมาแห่งมหาสมบัติทั้งหลาย ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน ซ่อนอยู่ในกลางดวงบุญนั้น บางคนสายสมบัติโต บางคนเล็ก บางคนกิริบหรี ตามแต่กำลังบุญที่ได้สั่งสมมา ดวงบุญนี้จะดึงดูดสมบัติหยาบในเมืองมนุษย์ ให้เราสามารถใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดสิ้น เมื่อปรารถนาในสิ่งที่ดี ย่อมจะสมปรารถนาได้ ดังนั้นเราจึงต้องสั่งสมบุญกันให้มากๆ อย่าให้ขาดแม้แต่วันเดียว เพราะบุญเป็นดั่งแก้วสารพัดนึกที่เนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเราได้

พระลัมมาลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตตนิกาย ความว่า

“อุปปมายู มนุสฺसानํ ทิเพยฺย นํ สุปิริโส

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๔

จเรยยาทิตตสีโสว นตถิ มจจุสส นาคโม

อายุของมนุษย์มีน้อย คนดีพึงดูแลอายุนั้นเสีย พึง
ประพடுத்தินดูจนมีศีรษะถูกไฟไหม้ มฤตยูที่จะไม่มาถึงนั้น
ย่อมไม่มี”

โลกใบนี้เป็นโลกแห่งการสร้างบารมี เป็นโลกแห่งการ
สั่งสมบุญกุศลความดีงาม แต่เนื่องจากเรามีเวลาอยู่บนโลกใบนี้
ไม่นาน มีเวลาอยู่อย่างจำกัด เราจึงควรใช้เวลาที่มีอยู่น้อยนิดนี้
สร้างบารมีให้เต็มที่ ให้คุ้มค่างับเวลาที่เสียไปในแต่ละวัน ต้อง
ทำชีวิตให้มีคุณค่า ด้วยการสร้างบุญบารมีให้เพิ่มขึ้น ให้สมกับที่
ได้เกิดมาสร้างบารมี เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

ชีวิตของเราทุกคนต่างถูกไฟ คือ ความแก่ ความเจ็บ และ
ความตาย แผลดเผาทุกอนูวินาที ดังนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
จึงตรัสสอนให้เราทำแต่ความดี ทำใจให้ใสๆ ให้เข้าถึง
พระรัตนตรัยภายใน

นอกจากนี้ยังทรงสอนให้เราหมั่นเจริญมรณานุสติเนื่องๆ
ให้พิจารณาใคร่ครวญถึงความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา
ของสังขารร่างกาย เมื่อเราหมั่นพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้เป็นประจำ
จะทำให้จิตของเราสงบ ละคลายจากความยึดมั่นถือมั่นในโลกามิส
ซึ่งเป็นเหยื่อล่อที่ทำให้เราติดอยู่ในโลกนี้ เป็นเหตุทำให้ใจ

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๕

เห็นห่างจากกระแสของพระนิพพาน

พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราพิจารณาว่า ชีวิตนี้เป็นของน้อย ถูกความชรารุกรานอยู่เสียบๆ รุกรานนำไปสู่ความตาย เมื่อพิจารณาเห็นโทษของความตาย ปล่อยางจากความยินดีในสิ่งที่ไม่เป็นสาระทั้งหลาย ให้ละความชั่วทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม และทำจิตใจให้ผ่องใส โดยมีใจมุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพาน

*เหมือนในสมัยพุทธกาลที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ให้โอวาทแก่ภิกษุสงฆ์ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มรณานุสติอันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ย่อมหยั่งลงสู่อมตะ มีอมตะเป็นที่สุด ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็มรณานุสติอันบุคคลเจริญแล้วอย่างไร กระทำให้มากแล้วอย่างไร จึงมีผลมาก มีอานิสงส์มาก หยั่งลงสู่อมตะ มีอมตะเป็นที่สุด

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ เมื่อกลางวันสิ้นไป กลางคืนเวียนมา ย่อมพิจารณาดังนี้ว่า ปัจจัยแห่งความตายของเรามีมากหนอ คือ ฐพิงกัฏเรากัฏได้ แมลงป่องพิงต้อยเรากัฏได้ ตะขาบพิงกัฏเรากัฏได้ เพราะเหตุนั้น เราพิงถึงความตาย อันตรายนั้นพิงมีแก่เรา เราพิงพลาดล้มลงก็ได้

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๖

อาหารที่เราบริโภคแล้วไม่ย่อยก็ได้ ดิของเราพึงชานก็ได้
เสมหะของเราพึงกำเรบกี้ได้ ลมในร่างกายของเราพึงกำเรบกี้ได้
มนุษย์ทั้งหลายพึงเบียดเบียนเรากี้ได้ พวกอมมนุษย์พึง
เบียดเบียนเรากี้ได้

เพราะเหตุนี้้น ภิกษุพึงพิจารณาดังนี้ว่า ธรรมอันเป็น
บาปอกุศลอันใดที่เรายังละไม่ได้ จะพึงเป็นอันตรายแก่เรา ผู้ถึง
ความตายในกลางคืนมีอยู่หรือหนอแล ถ้าภิกษุพิจารณาอยู่
อย่างนี้แล้ว รู้ว่าธรรมอันเป็นอกุศลที่เรายังละไม่ได้ ที่จะพึงเป็น
อันตรายแก่เรา ผู้ถึงความตายในกลางคืนมีอยู่ ภิกษุนั้นพึง
ทำความพอใจ ความพยายาม ตั้งสติและมีสัมปชัญญะให้ยิ่งขึ้น
เพื่อละธรรมอันเป็นบาปอกุศลเหล่านั้นเสีย เปรียบเหมือนคนที่
ศีรษะถูกไฟไหม้ พึงทำความพยายาม ไม่ทอดถอย ตั้งสติและมี
สัมปชัญญะให้ยิ่งขึ้น เพื่อดับไฟไหม้ศีรษะนั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะฉะนั้นถ้าภิกษุพิจารณาอยู่
อย่างนี้แล้ว รู้ว่าธรรมอันเป็นบาปอกุศลที่เรายังละไม่ได้ ที่จะ
เป็นอันตรายแก่เราผู้ถึงความตายในกลางคืนไม่มี ภิกษุนั้นพึง
เป็นผู้มีปิติและปราโมทย์ หมั่นศึกษาทั้งกลางวันและกลางคืนใน
กุศลธรรมทั้งหลายอยู่

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เมื่อกลางคืนสิ้นไป

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๓

กลางวันเวียนมาถึง ย่อมพิจารณาดังนี้ว่า ปัจจัยแห่งความตายของเรามีมากหนอ ทั้งอันตรายที่เกิดจากสัตว์ร้าย อันตรายที่เกิดจากตัวเอง เช่น อาหารที่เราบริโภคแล้วไม่ย่อย ลมในร่างกายของเราพึงกำเริบ เป็นต้น และมนุษย์ทั้งหลายพึงเบียดเบียนเราก็ได้ พวกอมนุษย์พึงเบียดเบียนเราก็ได้ เพราะเหตุนั้น เราพึงถึงความตาย อันตรายนั้นพึงมีแก่เราอย่างแน่นอน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุนั้นพึงพิจารณาดังนี้ว่า ธรรมอันเป็นบาปอกุศลที่เรายังละไม่ได้ ที่จะพึงเป็นอันตรายแก่เราผู้ถึงความตายในกลางวันมียู่หรือหนอแล ถ้าภิกษุพิจารณาอยู่อย่างนี้แล้ว รู้ว่าธรรมอันเป็นบาปอกุศลที่เรายังละไม่ได้ ที่จะพึงทำอันตรายแก่เราผู้ถึงความตายในกลางวันมียู่ ภิกษุนั้นพึงกระทำความพอใจ ความพยายาม ความอดุทธะ ความเพียร ความไม่ท้อถอย มีสติและสัมปชัญญะให้ยิ่งขึ้น เพื่อละธรรมอันเป็นบาปอกุศลเหล่านั้นเสีย เปรียบเหมือนบุคคมีผ้าถูกไฟไหม้หรือศีรษะถูกไฟไหม้ พึงกระทำความพอใจ ความพยายาม ความอดุทธะ ความเพียร ความไม่ท้อถอย ตั้งสติและมีสัมปชัญญะให้ยิ่งขึ้น เพื่อดับไฟไหม้ผ้าหรือศีรษะนั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะฉะนั้นถ้าภิกษุพิจารณาอยู่อย่างนี้ว่า ธรรมอันเป็นบาปอกุศลอันเรายังละไม่ได้ ที่จะพึงเป็น

ชีวิตเหลือน้อยนิด อย่าคิดเรื่องไร้สาระ

๔๕๘

อันตรายแก่เราผู้ถึงความตายในกลางวันไม่มี ภิกษุ นั้นพึงเป็นผู้มีปิตและปราโมทย์ หมั่นศึกษาอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืนในกุศลธรรมทั้งหลาย ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มรณานุสติอันภิกษุเจริญแล้วอย่างนี้ กระทำให้มากแล้วอย่างนี้ จึงมีผลมาก มีอานิสงส์มาก หยั่งลงสู่อมตะ มีอมตะเป็นที่สุด”

จากพระดำรัสนี้ เราจะเห็นได้ว่า พระลัมมาลัมพุทเจ้าทรงสอนพวกเราให้หมั่นพิจารณาถึงความตายบ่อยๆ เพื่อจะได้ไม่ประมาทในชีวิต ไม่ประมาทในการประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ท้อถอยในการบำเพ็ญเพียร เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน การเจริญมรณานุสตินี้ มิได้จำกัดเฉพาะพระภิกษุเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่ทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นบรรพชิตหรือคฤหัสถ์ก็ตาม จะต้องหมั่นพิจารณาบ่อยๆ เพื่อให้ใจคลายจากความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และให้มีใจยินดีในพระนิพพาน

ดังนั้น อย่าได้ประมาท อย่าชะล่าใจในมรณภัยที่เรามองไม่เห็น ความตายไม่มีนิमितหมายให้หมั่นเจริญมรณานุสติไว้เสมอๆ และให้เร่งรีบขวนขวายในการสร้างบุญบารมี หมั่นทำใจหยุดนิ่งให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในให้ได้ เราจะได้ไม่หวาดหวั่นต่อมรณภัย จะได้มีที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงกันทุกๆ คน

